

Harrans signing, tað er hon, ið rikar

Jóhs. evang. kap. 6, v. 1—15.

MIÐFØSTU SUNNUDAGUR

»Øll venda eygum sínum vónandi til tín, og tú gevur teimum føði teirra í rættum tíma. Tú letur upp tína hond og mettar alt, sum livir, við signing.« Soleiðis hevði Ísraels fólk kent Guðs signing og umsorgan, at hon røkk teimum eisini í oyðimørkini, og enn røkkur Guðs umsorgan líka so langt.

Hin norsk rithevdurur og trúboðari Asbjørn Aavik sigur frá hesum barnaminni:

Pápi hansara og ein farbróðir gingu burtur ein útróðrardag, og eftir sat mamman við fyra smábørnum. Hóast hon gjørdi tað, sum hon kundi, og aleit se seg út fyri børnunum, var tað kortini mangan ringt hjá henni at forvinna teimum dagligt breyð.

Tvey ár aftan á at pápin var gingin burtur, komu børnini ein morgunin niður í køkin at fáa sær, áðrenn tey skuldu í skúla, men borðið stóð tomt. Ikki so mikið sum eina breyðflis áttu tey, og eingin fløvi var heldur í komfýrinum. Tey hugdu upp á mammuna, men hon vendi sær frá teimum yvir ímóti tí svarta komfýrinum og segði: »Í dag verður eingin morgunmatur.« Tað varð kvirt í køkinum, men so segði hon aftur: »Komið við innar í stovuna.« Har tók hon fram ta stóru bíbliuna, bókina, sum vit vóru von at siggja liggja upplætta á borðinum. Ofta plagdi eg at kaga í hana, tí at nógva staðni var strikað undir í henni við tjúkkum, reyðum strikum.

Mamman leitaði fram til Jóhannes kap. 6 og fór at lesa um tey 5000 í oyðimørkini, las um Jesus, sum segði við lærusveinarnar: »Gevið teimum at eta.; las um lærusveinarnar, sum svaraðu, at teir einki høvdu at geva teimum.

Tað einasta vóru fimm breyð og tveir smáfiskar, sum ein smádrongur hevði við sær. Las síðani um Jesus, sum tók hesi breyð og fiskar, takkaði og vælsignaði matin, gav lærusveinunum hann at býta til teirra, og tað var nóg mikið til tey mongu túsund, ja, meira enn nóg mikið. Og alt hetta hendi, tí at Jesus bað og vælsignaði matin.

Mundi tað vera, tí at eg var so svangur, at eg lurtaði so væl eftir tann morgunin, ella var tað tí, at mamma, ið sjálf var ein av kvinnunum við sínum børnum úti í oyðimørkini, las við slikari neyð í síni sál. Hesum kann eg ikki svara í dag, sigur Asbjørn Aavik, men eitt veit eg: Tann morgunin birtist fyri míni dreingjasál og barnatrúgv, at tá ið borðið stendur tomt, og einki er eftir í hjallinum, tá er vegur opin fyri okkum til ein altvaldandi og livandi Guð.

So læt mamman bókina aftur og neig niður við stólin og vit børn kring um hana; tað var eingin long bøn, hon bað; tað var eitt róp í oyðimørkini, ein bøn um breyð.

Hetta er eitt barnaminni, sigur Aavik. Tað var ein mamma, ein einkja uttan nakað breyð, sum tók síni smáu við sær inn til hansara, sum er verji hjá einkjum og faðir at faðirløysingum, og hetta var ein vegur hon mátti fara ferð eftir ferð í teimum trongu árum.

Hon visti tað ikki tá, og hon fekk tað heldur ongantið at vita, tí at hon doyði bert trý ár aftan á, at hon tann morgunin bant eina barnasál, eina barnatrúgv nær at einum altvaldandi faðiri. Tí tað hevur verið tann størsta hjálp í mínum arbeiði sum trúboðari, at eg átti

vissanina um, at tað er ein opin vegur inn til hansara, sum eigur alt valdið í himni og á jørð, at tað er ein sterk hond, sum røkkur okkum máttleysu, og vit eiga ein Guð, sum flytur fjøll, um vit koma til hansara í trúgv.

Tá vit reistust aftur á føtur, segði mamma: »So, nú mugu tit skunda tykkum í skúla.«

Tá ið børnini komu heim aftur á døgurðamáli, stóð ein hestavognur í túninum, og innar í køkinum sat ein eldri maður, ein skyldmaður teirra. Borðið stóð reitt við alskyns góðum, breyði, smøri, osti, eggum og øllum tí, sum ein svangur smádrongur dámdi sær. »Gerð so væl«, segði mamman glað, og hetta nýttist henni ikki at siga meira enn eina ferð. So bað hon bøn, tað var eingin long bøn, tí at hon visti, at vit vóru svong, bert ein tøk frá einari mammu í oyðimørkini.

Fyrstani tá ið eg var mettur og væl settur, á eg, at har stóð ein kassi á gólvinum, haðani alt hetta góða var komið út. Fyri tí átta ára gamla dreinginum gjørdist hesin kassin tær tólv tægur, sum vóru til avlops, tá ið tey øll høvdu etið og vóru mett.

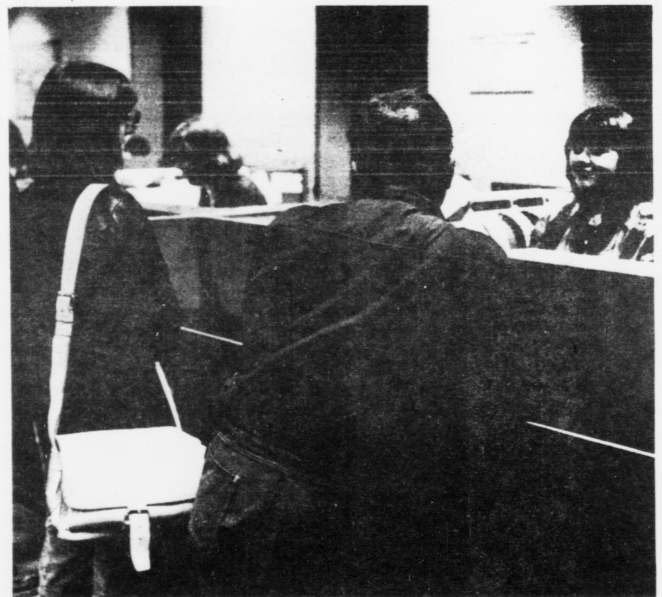
Um mammu sína skrivur Asbjørn Aavik: Hon læt einki eftir seg til okkum fyra av tí, sum fyllir í lummanum ella í skápinum ella í bankanum. Men hon læt nøkur fótaspor eftir seg í oyðimørk, nøkur fótaspor í oyðilandi líka inn til ein máttmiklan Guð, ein Guð, sum bert opinberar sína dyrd, har tað er oyða, og í hesum fótasporum vil eg fegin ganga.

E. V.

FYRR:

NÚ!

FØROYA SPARIKASSI